

Redactare, copertă: Andreia E. Breaz
Colecția: *PROZĂ*
Coordonator colecție: Daniel Baci

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României
ISBN 978-606-730-783-2

© Iulia-Florentina Paciurea
Toate drepturile sunt rezervate.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autoarei.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2021
Editor: Nadia Fărcaș
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441
www.edituraecou.ro

Iulia-Florentina Paciurea

Plasă pentru vise

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2021

Cuprins

I – Dan	5
II – Ora 04:00	17
III – Turcoaz	27
IV – Accidentul	37
V – O altă familie	49
VI – Nunta urzicilor	65
VII – Tot ce poți să înveți	81
VIII – Intrusul	97
IX – Păcatul	109
X – Ochii care nu se văd	121
XI – Moștenirea	135
XII – Incendiul	147
XIII – Cea mai grea încercare	162
XIV – Vrăjitoarea	175
XV – Magie și nucă de cocos	187
XVI – Irezistibil	201
XVII – În nuanțe de gri	214
XVIII – Căprioara	229

I.

Dan

Picături reci de ploaie mi se reped haotic în păr, mi se preling pe față și pe gât, se anină de cerceii rotunzi și de geanta lucioasă, galbenă, îmi trec până la piele prin bluza albă, puțin bufantă în partea de jos, se joacă în treacăt cu fusta mea în carouri și apoi lovesc asfaltul încins, aburind. Un soi de ceață mistică, ivită mai mult din beton decât din pământ, se ridică preț de câțiva centimetri de la sol, învăluindu-mi pantofii cu toc micuț, cumințe, și alte câteva zeci de perechi de încălțăminte, înghesuite toate în stația lui 368 din Piața Romană. Oare câte suflete poți să înghesui într-un autobuz? Multe, prea multe pentru gustul meu și dacă nu aș fi avut de străbătut jumătate din București, poate că aș fi ales să merg pe jos. Știam bine ce înseamnă eternitatea: aveam mașina blocată în service.

Un suflet mă împinse la o parte și urcă primul pe scările soioase, iar eu pășii în lături, într-o băltoacă mică, cât un căuș de palmă, pe care

pluteau trei țigări fumate pe jumătate. Băltoaca se supără puțin și îmi udă talpa stângă cu apă plumburie. Cu mâna pe geantă și recăpătându-mi echilibrul, am urcat și eu în autobuzul plin până peste poate, simțindu-mă ca într-o conservă de pește.

— Ce faci? Pe unde ești? se auzi în telefon.

— Încă 45 de minute și ajung acasă. Sunt sardină momentan!

— Cel puțin e răcoare..., mă consolă vocea.

— Da. Măcar atât! Cumpăr pâine? Ciocolată?

— Avem. Am luat eu.

— Bine. Ajung repede.

Am închis telefonul și am rămas cu ochii ațintiți pe bărbatul care ieșea de la metrou. Nu-l văzusem de trei ani. Era grăbit, fără umbrelă, desigur, și parcă slăbise... Autobuzul a pornit și după câteva secunde l-am pierdut din priviri pe cel cu care îmi risipisem cinci ani din viață, cu care nu putusem să rămân prietenă, dar de care reușisem să mă detașez aproape total. Citisem, în urma despărțirii, pe Omraam, pe Tolle, pe Gounelle și chiar pe Dalai Lama. Astăzi mi se părea aproape amuzant că tocmai el, cel căruia pentru o clipă nu crezusem că am să-i supraviețuiesc, mă ajutase să descopăr o altă față a mea, o Silvia ce mi se ascunsese sub piele și care, timidă, nu prinsese curajul să se afirme decât în urma șocului emoțional pe

care ți-l poate da o despărțire. M-a bulversat puțin să-l văd. Era de așteptat... Nu eram făcută din stâncă, dar nici din porțelan nu mai eram. M-am gândit tot drumul că o să răcească. Nu mă puteam gândi la alte aspecte ale vieții lui, căci rețelele de socializare mi le detaliau pe toate.

— Trăim într-un secol lipsit de mister! i-am spus mamei la masă.

— Cum așa?

— Păi l-am văzut pe Dan azi și mi s-a părut că știu totul despre el, despre viața lui...

— Au trecut trei ani, nu?

— Da. E foarte bună supa, dar nu mai pot și felul doi. Ciocolată?

— Este la tine în frigider. Să n-o mănânci pe toată în seara asta!

— Merg să dorm sau măcar să stau. Am obosit azi. Abia aștept să ridic mașina! Mulțumesc mult pentru masă! Și bucătăreasa este tare frumoasă!

Cred că mama ar mai fi vorbit cu mine, dar eu chiar eram foarte obosită. Locuiam la două blocuri distanță și deseori mâncam la ea. Era foarte fericită că mă vede zilnic. Și eu eram la fel. Eram norocoasă să am o mamă cu care puteam vorbi orice, care îmi era cea mai bună prietenă, îmi era confident și sfătuitor. Știam că discuția despre Dan îi trezea amintiri neplăcute și am observat că

din prietenă a devenit mama îngrijorată într-o secundă. Eram bine însă. Cred că și ea știa asta. L-am menționat la masă pentru că noi două nu țineam secrete. Nici măcar despre bărbați!

Între blocul în care locuia mama și cel în care locuiam eu era o alee de tei. Erau 17 tei mai exact. Îi număraseram deseori. Nu erau încă înfloriți, dar în curând mica mea alergie la polen urma să revină. Asta nu mă oprea însă niciodată să petrec cât mai mult timp în preajma lor, mai ales primăvara.

Ploaia se oprise, era deja noapte și lumina galbenă a lampadelor aurea pavajul spălat de ceruri. Mirosea a țărână udă, mirosea a viață. Frunzele se clătinau ușor și câțiva melci ieșiseră la plimbare. Am numărat opt în câteva zeci de metri. L-am luat pe fiecare și l-am pus dincolo de gardul din sârmă al blocului. Pe alee riscau să fie călcați în picioare. Cât de ciudat trebuie să fie să nu fii niciodată conștient de pericolul în care te afli! Un cățel alb și creț răsări de nicăieri și trecu pe lângă mine într-o goană nebună. Numai el știa după ce alerga așa de înverșunat. De-asta iubeam Bucureștiul: pentru că era veșnic viu. Chiar și noaptea. Era suficient să știi unde să cauți ca să descoperi o bancă veche din lemn, melci, porumbei uimitor de blânzi, alei încărcate de tei. Aproape de bloc am dat peste un șotron desenat

pe asfalt. Îmi plăcea să găsesc așa ceva. Nu erau doar autobuze pline, zgomot asurzitor și mucuri de țigară. Erau concerte și piese de teatru, erau ceainării rustice și uneori, în Cișmigiu, cânta o mică fanfară într-un chioșc din lemn.

Am intrat în scara blocului, dar până să se închidă ușa, cineva a prins-o. Am chemat liftul și am început să caut prin geantă cheile, căutarea zilnică, devenită rutină, dar foarte anevoioasă. Nu mă uitam înăuntru, ci doar pipăiam obiectele pe care mâna mea le descoperea. Trebuia să scot odată tot ce aveam acolo, să arunc jumătate, să pun într-un sertar un sfert și să păstrez restul! Un păianjen micuț se ivi de nicăieri și mă forță, de teamă, mai ales, să-l strivesc cu portofelul. Cadavrul rămase lăbărțat pe ușa liftului, dar și pe portofel, iar eu mă întrebam acum cine ieșise învingător în urma crimei.

— De două ori într-o singură zi! îmi vorbi o voce atât de familiară...

— Dan! Ce faci aici?

— Te-am zărit în autobuz astăzi.

— Și ai venit așa, pur și simplu?

— Am vrut să te văd. Să văd ce mai faci.

— Bine. Fac bine. Vrei o cafea?

Prima mea mare iubire mă privea nedumerită. Îl invitase să urce, da. Puteam vorbi cu el acum. Poate chiar mi-ar fi făcut bine. Nu mai

simțeam nevoia să mă ascund. Nu-mi venea să plâng. Nu aveam decât o senzație supărătoare de regret, de pierdere nu a lui, nu a ceea ce avuseserăm împreună, ci a cinci ani din viață.

— N-aș urca. Îți spun aici... M-a sunat mătușă ta. Știi... cea din Sinaia.

— Normal că știu că cea din Sinaia. Care alta? Cum de te-a sunat pe tine?

— Păi, din ce mi-am dat eu seama, ea nu a aflat că ne-am despărțit și a dorit să-ți transmită un mesaj fără să aibă de-a face cu mama ta. Ori... să riște... nu știu. De ce nu știe că ne-am despărțit?

— Nu i-am spus. Știi că nu ne prea vorbim, nu ne vizităm. Și mesajul?

— Vrea să mergem pe la ea. A zis că este bolnavă. A zis că vrea neapărat să te vadă, să vorbească cu tine și cam atât. Și să nu-i spui mamei tale! A insistat mult de tot să nu-i spui.

— O să văd cum o să fac. Mulțumesc! Pentru mesaj. Mă găseai și la telefon, am același număr.

— Poate că am vrut să te văd... Ziceai ceva de o cafea?

— Este târziu acum. Mâine mă trezesc de vreme. Dar îți mulțumesc!

— Vrei să vin cu tine?

— Unde?

— La Sinaia.

— Nici nu cred că mă duc. Nu știu... Oricum, dacă merg, îi voi spune despre noi și va înțelege de ce nu ești cu mine.

Mătușă mea, sora mamei, îl văzuse o singură dată. Dan se așteptase să mă însoțească? Ciudat. În timpul relației noastre, și nu doar spre final, el fusese cel care păstrase o distanță între noi, o răceală, o umbră de îndoială. Pentru multă vreme, acel ceva ce îmi lipsea nu fusese suficient cât să îi reproșez nimic, însă mă chinuise îngrozitor. Fusesem atât de nefericită lângă el și la început nici măcar nu înțelegeam de ce. Îmi căutasem mie tot felul de vine, imagine majoritatea, și cu foarte multă greutate reușisem să îmi adun gândurile, să privesc lucrurile clar și să ajung la inevitabila concluzie că felul lui de a fi nu mi se datora.

A continuat să îmi aștepte un răspuns, să mă roage din priviri să-l las să mă însoțească la Sinaia. Și nu pleca. Pur și simplu nu pleca. Liftul meu sosise și am vrut să-i urez o noapte bună ori o viață frumoasă, dar oricare dintre aceste formulări ar fi sunat cel puțin sarcastic. Mai ales cea de-a doua! Am decis să plec și atât. Uneori cuvintele sunt de prisos. De multe ori, de fapt. Sunt de prisos mai ales la începutul unei povești de iubire și la finalul uneia. Plânseam pentru el un râu de lacrimi și astăzi nu mai puteam plânge nici măcar o picătură. Am urcat în lift și am apropiat ușa

grea, verde închis și plină de mângălituri. N-am înțeles niciodată de ce trebuie să fie atât de grea ușa unui lift.

Am apăsat pe 9 și pe măsură ce urcam mă simțeam din ce în ce mai ușoară, ca și când sufletul mi-ar fi urcat și el, odată cu trupul, către un loc liniștit.

Am intrat în casă. În casa mea dragă aveam pereții violet, mobilă albă, lumânări parfumate și câte două veioze în fiecare cameră. Aveam o mulțime de cărți îngrămadite pe ambele noptiere, în dormitor, iar în bucătărie aveam ceaiuri pentru toate gusturile, pentru toate serile, pentru toate stările. Nici nu am apucat să mă descalț, că Max s-a prăvălit peste mine, într-o avalanșă de bucurie și recunoștință că nu l-am uitat, purtând în dinți o minge de tenis portocalie. Max era mare doar cu numele. În fapt, câinele meu era un Shih Tzu de 8 kg, cunoscut pentru frumusețe, drăgălășenie, iubire, dar și pentru încăpățănare. Și era foarte bine așa cum era, căci îmi dorisem un amic cu personalitate puternică, indiferent de talie.

Mi-am început curând rutina singuratică, aducătoare de liniște și confort. Am pus un ibric pe aragaz, am băgat în frigider iaurtul și am scos o conservă pentru Max din debara, am pornit pc-ul, am umplut cada cu apă caldă și vreo două minute m-am pierdut printre florile de la pervaz.

Cât de grozav ar fi fost dacă aș fi putut să mă plimb printre ele! Să fiu cât o buburuză de mică și să mă adăpostesc la umbra busuiocului, respirând adânc. Cât de grozav ar fi fost...

O bufnitură extrem de puternică îmi risipi bulinele, iar buburuza dispăru de parcă niciodată n-ar fi existat. Blocul era gălăgios la ora aceea din noapte, însă în curând o liniște de mormânt avea să se prelingă pe fiecare treaptă, pe holuri și pe lângă ușile din lemn ori metal, pe lângă ghenă și pe lângă fiecare fereastră.

Am ieșit urmată de Max și la prima vedere nu am zărit nimic suspect. Câinele însă, parcă speriat, încerca să se întoarcă în casă și zgâria cu lăbuțele ușa. L-am luat în brațe și am vrut să chem liftul. Părea să nu funcționeze. Nu m-am mirat. Din păcate se întâmpla des... Am început să cobor pe scări, însă opt etaje înseamnă destul de mult timp când ești curios. Curiozitatea a omorât pisica, m-am gândit și pe la șase m-am hotărât să mă întorc în casă, însă am recunoscut vocea vecinei mele de la cinci. Mariana, guralivă și durdulie, o veselie de om în fiecare zi, vorbea atât de precipitat încât nu reușeam să deslușesc mai nimic!

— O tragedie, vă spun! Și atât de tânăr! N-am mai văzut așa ceva!

— Dar cine este?

— Nu este din bloc. Nu știe nimeni.

— Și la ora asta... O fi venit la cineva...

— O tragedie să te găsească moartea așa, pe drum, printre străini! Începu Mariana să plângă.

Mi se păru pentru o clipă amuzant că ea se puneă atât de repede și de crunt în pielea altcuiva, a cuiva pe care nu îl cunoscuse niciodată. Dar poate că ea știa cum este să ți se întâmple lucruri rele printre străini. Parcă printre străini este cel mai probabil să fii năpăstuit. Așa simțea ea și cred că simțământul acesta îi venea de undeva de dincolo de ființa ei, de gândurile ei de fiecare zi. Îi venea poate din străbuni, din sentimentele colective adunate grămadă, fără o anume rânduială, ascunse fără știrea noastră în fiecare dintre noi.

Curând am aflat: un bărbat tânăr, de 35 de ani, poate, murise în lift. Toate cablurile de susținere și chiar piedica pe care o credeam de neclintit cedaseră. Liftul se prăbușise la parter cu viteză nimicitoare, nelăsând răgaz pentru nimic, probabil nici pentru un ultim gând. Mă hotărâsem să intru în casă, căci încercam să mă protejez mai mult în ultima vreme: dacă necazul nu era al meu și prezența mea nu putea ajuta pe nimeni cu absolut nimic, era mai bine să stau deoparte. Asta învățasem pe pielea mea: altruistă și mult prea emotivă din fire, încercasem deseori să ajut atunci când nu mi se dorea ajutorul și sfârșisem prin a mă răni sufletește. Max avea însă alte planuri

pentru mine și-mi țâșni din brațe. Ignorând orice chemare, coborî în viteză la parter. L-am urmat, desigur. Poliția și ambulanța încă nu sosiseră.

Am zărit întâi lichidul roșu închis, gros, întins preț de câteva palme la baza primelor scări. Ușa liftului era îndoită și prin spațiul nefiresc o lumină albă scălda chipul bărbatului. Dan zăcea pe podea, cu părul răvășit, cu buzele rozalii și gene incredibil de lungi. Dacă locul în care se afla nu ar fi fost atât de bizar, ai fi putut jura că doar-me. Nu era palid, nu avea zgârieturi, doar părul răvășit, ceea ce în somn ar fi fost absolut normal. De sub brațul stâng însă, șuvoiul de sânge își continua drumul, încet de tot, ca un melc fără cochilie, câștigând noi și noi centimetri.

— Silvia! Câinele!

— Câinele, Silvia! Tu nu vezi?! m-au trezit la realitate țipetele vecinilor.

Am privit îngrozită și, în primele secunde, fără nicio reacție, cum Max călcase în mica băltoacă de sânge. Speriat probabil, o luă la fugă pe scări, lăsând lăbuțe lipicioase pe fiecare treaptă, la început dureros de clare, iar mai apoi din ce în ce mai vagi și ajungând complet de nevăzut spre cel de-al doilea etaj. Acolo, după picioarele doamnei Amalia, o bătrânică de vreo 90 de ani, cocheta și puțin surdă, ce ieșise la ghenă, Max își găsi ascunzătoare. Voiam să-l iau în brațe și să-l duc în casă.